

AIŠKINAMASIS RAŠTAS
DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS BAUDŽIAMOJO KODEKSO 100¹, 100³ IR 113¹
STRAIPSNIŲ PAKEITIMO ĮSTATYMO IR LIETUVOS RESPUBLIKOS BAUDŽIAMOJO
PROCESO KODEKSO 28 STRAIPSNIO PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTŲ

1. Įstatymo projekto rengimą paskatinusios priežastys, įstatymo projekto tikslai ir uždaviniai.

Lietuvos Respublikos tarptautinių sutarčių įstatymo (toliau – TSĮ) 11 straipsnio 1 dalyje yra teigiama, kad įsigaliojusias Lietuvos Respublikos tarptautines sutartis Lietuvos Respublikoje privaloma vykdyti. Kaip 2014 m. sausio 24 d. nutarime pažymėjo Konstitucinis Teismas, pagal Konstitucijos 135 straipsnio 1 dalį Lietuvos Respublika privalo vadovautis visuotinai pripažintais tarptautinės teisės principais ir normomis. Be kita ko, šioje nuostatoje įtvirtintas konstitucinis pagarbos tarptautinei teisei principas, t. y. principas *pacta sunt servanda*, reiškiantis imperatyvą sąžiningai vykdyti pagal tarptautinę teisę, *inter alia* tarptautines sutartis, priimtus Lietuvos Respublikos įsipareigojimus. Savo ruožtu, Lietuvos Respublikoje pasirinkta tarptautinės ir vidaus teisės derinimo sistema yra grindžiama taisykle, kad tarptautinės sutartys transformuojamos šalies teisinėje sistemoje (inkorporuojamos į ją). TSĮ 11 straipsnio 3 dalyje taip pat nurodoma, kad jeigu Lietuvos Respublikos tarptautinei sutarčiai vykdyti reikia priimti įstatymą ar kitą teisės aktą, Lietuvos Respublikos Vyriausybė nustatyta tvarka pateikia Seimui atitinkamo įstatymo projektą arba priima atitinkamą Vyriausybės nutarimą, ar pagal kompetenciją užtikrina kito teisės akto priėmimą.

Atkreiptinas dėmesys, kad 2013 m. balandžio 23 d. Lietuvoje ratifikuota Tarptautinė konvencija dėl asmenų apsaugos nuo priverstinio dingimo (toliau – ICCPED), kurios nuostatos Lietuvos nacionalinėje teisėje buvo įgyvendintos, be kita ko, 2014 m. kovo 13 d. Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 7, 8, 27, 60, 95, 97, 151, 151-1, 153, 162, 307, 308, 309 straipsnių ir priedo pakeitimo ir Kodekso papildymo 100-1, 100-2, 152-1, 251-1 straipsniais įstatymu, Nr. XII-776. Savo ruožtu, JT Priverstinio dingimo komitetas 2017 m. rugsėjo 4 ir 5 d. vykusiuose 219-ajame ir 220-ajame posėdžiuose apsvarstė Lietuvos pateiktą ataskaitą pagal ICCPED 29 straipsnio 1 dalį (CED/C/LTU/1) ir 2017 m. spalio 16 d. priėmė baigiamąsias pastabas, Nr. CED/C/LTU/CO/1 kurių 10 punkte pažymėta, jog Lietuvoje galiojantys teisės aktai, reglamentuojantys priverstinio dingimo prevenciją ir baudimą už jį, ne visa apimtimi atitinka kai kuriuos ICCPED ratifikavusioms valstybėms nustatytus įsipareigojimus. Atsižvelgiant į tai, JT Priverstinio dingimo komitetas ragina Lietuvą įgyvendinti jo parengtas rekomendacijas siekiant užtikrinti, kad šiuo metu galiojanti teisės sistema visiškai atitiktų ICCPED nustatytas teises ir įsipareigojimus.

Be to, Lietuva 1991 m. rugsėjo 10 d. prisijungė prie Jungtinių Tautų konvencijos prieš kankinimą ir kitokį žiaurų, nežmonišką ar žeminantį elgesį ir baudimą (toliau – CAT). Savo ruožtu, JT Komitetas prieš kankinimus, įvertinęs Lietuvos nacionalinio teisinio reglamentavimą, 2021 m. gruodžio 21 d. paskelbė baigiamąsias pastabas dėl Lietuvos Respublikos ketvirtojo pranešimo pagal minėtą konvenciją (CAT/C/LTU/CO/4), kuriuose pateikė rekomendacijas dėl Lietuvos nacionalinio teisinio reguliavimo tobulinimo.

Atsižvelgiant į tai, Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 100¹, 100³ ir 113¹ straipsnių pakeitimo įstatymo ir Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso 28 straipsnio pakeitimo įstatymo projektai (toliau – Įstatymų projektai) parengti siekiant įgyvendinti JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 12, 14, 28 punktuose bei JT Komiteto prieš kankinimus baigiamųjų pastabų 7 punkte numatytas rekomendacijas, o būtent:

i) imtis visų priemonių, kurios būtinos siekiant užtikrinti, kad priverstinio dingimo apibrėžtis nacionalinės teisės aktuose visiškai atitiktų ICCPED 2 straipsnyje numatytą apibrėžtį;

ii) imtis teisėkūros priemonių, kurios būtinos siekiant užtikrinti, kad nacionalinės teisės aktuose būtų konkrečiai nurodyta vadų baudžiamoji atsakomybė remiantis ICCPED 6 straipsnio 1 dalies b punktu;

iii) užtikrinti, jog Lietuvos Respublikos baudžiamojo proceso kodekso (toliau – BPK) 28 straipsnis būtų taikomas remiantis ICCPED 24 straipsnio 1 dalyje nustatyta nukentėjusiojo apibrėžtimi

tam, kad bet kuris asmuo, kuris patyrė tiesiogiai dėl priverstinio dingimo atsiradusią žalą, galėtų visapusiškai naudotis ICCPED įtvirtintomis teisėmis, visų pirma teise į žalos atlyginimą.

iv) užtikrinti, jog nacionaliniuose teisės aktuose numatytos bausmės už kankinimo nusikaltimą atitiktų šio nusikaltimo sunkų pobūdį remiantis CAT 4 straipsnio 2 dalimi.

2. Įstatymo projekto iniciatoriai ir rengėjai.

Įstatymo projekto iniciatorius – Teisingumo ministerija. Įstatymo projektą parengė Teisingumo ministerijos Baudžiamosios justicijos grupės (vadovė Simona Mesonienė, tel. +370 618 51 147, el. paštas simona.mesoniene@tm.lt) patarėjas Tomas Naruševičius (tel. +370 684 61 252, el. paštas tomas.narusevicius@tm.lt).

3. Kaip šiuo metu yra reguliuojami Įstatymo projekte aptariamai teisiniai santykiai.

Dėl priverstinio dingimo apibrėžties

ICPPED 4 straipsnyje yra nustatyta, jog konvencijos šalys, imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad priverstinis dingimas pagal jų baudžiamąją teisę būtų laikomas nusikaltimu. Be kita ko, ICCPED 2 straipsnyje teigiama, kad priverstinis dingimas – *suėmimas*, sulaikymas, pagrobimas ar kitoks laisvės atėmimas, vykdomi valstybės atstovų arba asmenų ar asmenų grupių, veikiančių valstybės leidimu, palaikymu ar pritarimu, kai atsisakoma pripažinti laisvės atėmimą ar slepiamas dingusio asmens likimas ar buvimo vieta, ir dėl to toks asmuo nebeginamas įstatymų. Savo ruožtu, ICCPED nuostatos Lietuvos nacionalinėje teisėje įgyvendintos 2014 m. kovo 13 d. Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 7, 8, 27, 60, 95, 97, 151, 151-1, 153, 162, 307, 308, 309 straipsnių ir priedo pakeitimo ir Kodekso papildymo 100-1, 100-2, 152-1, 251-1 straipsniais įstatymo Nr. XII-776, 7 straipsniu, kuriuo Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso (toliau – BK) 100¹ straipsnyje įtvirtinta baudžiamoji atsakomybė tam, kas veikdamas kaip valstybės atstovas arba asmuo ar asmenų grupė, veikiantys valstybės leidimu, palaikymu ar pritarimu, *sulaikė, pagrobė asmenį ar kitaip atėmė jo laisvę*, kai atsisakoma pripažinti tokį sulaikymą, pagrobimą ar laisvės atėmimą, arba slėpė dingusio asmens likimą ar buvimo vietą. JT Priverstinio dingimo komitetas, 2017 m. rugsėjo 4 ir 5 d. vykusiuose 219-ajame ir 220-ajame posėdžiuose apsvaistė Lietuvos pateiktą ataskaitą pagal ICCPED 29 straipsnio 1 dalį (CED/C/LTU/1) dėl priemonių, kurių buvo imtasi vykdamas įsipareigojimus pagal konvenciją, dėl ko pateikė baigiamąsias pastabas, kurių 11 punkte yra akcentuojama, jog JT Priverstinio dingimo komitetas palankiai vertina BK 100¹ straipsnyje įtvirtintos nusikalstamos veikos apibrėžtį, tačiau vis dar yra susirūpinęs tuo, kad BK 100¹ straipsnyje nėra numatyta nusikaltimo sudėties požymio – „suėmimas“. JT Priverstinio dingimo komiteto nuomone atsisakius šio nusikaltimo sudėties elemento gali būti apribotas priverstinio dingimo apibrėžties taikymas tais atvejais, kai ši nusikalstama veika yra trumpalaikė, tačiau visgi trunka ilgiau nei sulaikymas. Atsižvelgiant į tai, JT Priverstinio dingimo komitetas rekomenduoja Lietuvai, imtis visų priemonių, kurios būtinos siekiant užtikrinti, kad priverstinio dingimo apibrėžtis nacionalinės teisės aktuose visiškai atitiktų ICCPED 2 straipsnyje nustatytą apibrėžtį (JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 12 punktas).

Dėl vadų atsakomybės

ICPPED 6 straipsnio b punkte yra numatyta, kad valstybės, šios konvencijos šalys, imasi būtinų priemonių patraukti baudžiamojon atsakomybėn aukštesnes pareigas einantį pareigūną, kuris: i) žinojo ar sąmoningai nepaisė informacijos, kuri aiškiai rodė, kad faktiškai jam pavaldūs ir jo kontroliuojami asmenys vykdė ar ketino vykdyti priverstinio dingimo nusikaltimą; ii) buvo faktiškai atsakingas už veiklą, susijusią su priverstinio dingimo nusikaltimu, ir ją kontroliavo; ir iii) nesiėmė visų būtinų ir pagrįstų priemonių pagal savo įgaliojimus, kad užkirstų kelią priverstinio dingimo nusikaltimui ar nuo jo sulaikytų arba kad perduotų bylą kompetentingoms institucijoms ištirti ir baudžiamajam persekiojimui pradėti. Atkreiptinas dėmesys, kad vadų baudžiamoji atsakomybė yra reglamentuota BK 113¹ straipsnyje (aplaidus vado pareigų vykdymas), kuriame nurodyta, kad tas, kas aplaidžiai vykdė vado pareigas ir dėl to jam teisiškai ar faktiškai pavaldūs asmenys padarė šiame skyriuje numatytą nusikalstamą veiką

baudžiamas laisvės atėmimu nuo dvejų iki aštuonerių metų. JT Priverstinio dingimo komitetas, įvertinęs Lietuvos nacionalinį reguliavimą, pažymėjo, kad BK 113¹ straipsnio dėl aplaidaus vado pareigų vykdymo nuostatos neapima visų ICCPED 6 straipsnio b punkto elementų, susijusių su vadų baudžiamąja atsakomybe (JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 13 punktas), todėl JT Priverstinio dingimo komitetas rekomenduoja valstybei, konvencijos šaliai, imtis teisėkūros priemonių, kurios būtinos siekiant užtikrinti, kad nacionalinės teisės aktuose būtų konkrečiai nurodyta vadų baudžiamoji atsakomybė remiantis ICCPED 6 straipsnio 1 dalies b punktu ir apimtų vado atsakomybę, be kita ko, kuris žinojo ar sąmoningai nepaisė informacijos, kuri aiškiai rodė, kad faktiškai jam pavaldūs ir jo kontroliuojami asmenys vykdė ar ketino vykdyti priverstinio dingimo nusikaltimą (JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 14 punktas). Savo ruožtu, šiuo metu BK 113¹ straipsnyje numatytos nuostatos apsiriboja tik aplaidžiu vado pareigų vykdymo kriminalizavimu ir neapėmia vado veiksmų (neveikimo), kai jis nedalyvauja vykdamas priverstinio dingimo nusikaltimą, tačiau disponuoja duomenimis apie jam teisiškai ar faktiškai pavaldžių asmenų ketinimą vykdyti šią nusikalstamą veiką arba žino apie minėtų asmenų jau įvykdytą priverstinį dingimą ir tyčia nesiima jokių veiksmų, siekiant užkirsti kelią nusikalstamiems veiksams vyksti arba siekiant šiems veiksams išaiškinti.

Dėl nukentėjusiojo apibrėžties

Pažymėtina, kad ICCPED 24 straipsnis apibrėžia aukos sąvoką. Šio straipsnio 1 dalyje teigiama, jog auka – dingęs asmuo ar bet kuris asmuo, patyręs žalą, kuri yra tiesioginis priverstinio dingimo padarinys. Be kita ko, šio straipsnio 2 dalyje pabrėžiama, kad visos aukos turi teisę žinoti tiesą apie priverstinio dingimo aplinkybes, tyrimo eigą ir rezultatus bei dingusių asmenų likimą. JT Priverstinio dingimo komitetas įvertinęs BPK 28 straipsnyje įtvirtintą nukentėjusiojo apibrėžtį, pateikė kritiškas pastabas, nurodęs, jog minėta apibrėžtis nevisiškai atitinka ICCPED 24 straipsnio 1 dalyje nustatytą platesnę apibrėžtį. Atsižvelgiant į tai, JT Priverstinio dingimo komitetas ragina užtikrinti, kad BPK 28 straipsnis būtų taikomas remiantis ICCPED 24 straipsnio 1 dalyje nustatyta nukentėjusiojo apibrėžtimi tam, kad bet kuris asmuo, kuris patyrė tiesiogiai dėl priverstinio dingimo atsiradusią žalą, galėtų visapusiškai naudotis ICCPED įtvirtintomis teisėmis, visų pirma teise į žalos atlyginimą (JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 28 punktas). Be kita ko, BPK 28 straipsnyje yra numatyta, kad nukentėjusysis yra fizinis asmuo, kuriam nusikalstama veika padarė fizinės, turtinės ar neturtinės žalos, arba nuo nusikalstamos veikos *mirusio fizinio asmens šeimos narys* ar *artimasis giminaitis*, kurie dėl to asmens *mirties* patyrė fizinės, turtinės ar neturtinės žalos. Iš pateiktų nacionalinės teisės nuostatų analizės seka, jog nukentėjusiojo apibrėžtis apėmia tik asmenis, susijusius giminystės ryšiais su nuo nusikalstamos veikos mirusiu fiziniu asmeniu, tuo tarpu priverstinai pradanginto fizinio asmens šeimos nariai ar artimieji giminaičiai nukentėjusiojo apibrėžtyje nėra įvardijami. Atsižvelgiant į išdėstytą, tikslinga užtikrinti pilną BPK 28 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos nukentėjusiojo apibrėžties atitiktį ICCPED 24 straipsnio 1 daliai.

Dėl bausmės už kankinimo nusikaltimą

CAT 4 straipsnio 1 dalis numato, kad kiekviena valstybė, šios konvencijos šalis, užtikrina, jog visi kankinimo veiksmai pagal jos baudžiamąją teisę būtų laikomi nusikaltimais. Be to, minėto straipsnio 2 dalyje yra nurodoma, jog kiekviena valstybė, šios konvencijos šalis, atsižvelgdama į sunkų šių nusikaltimų pobūdį, numato atitinkamas bausmes už šiuos nusikaltimus. Pažymėtina, jog nagrinėjamos CAT nuostatos Lietuvos nacionalinėje teisėje yra įgyvendintos 2019 m. liepos 16 d. Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 8, 95, 205, 206, 207 straipsnių ir priedo pakeitimo ir Kodekso papildymo 100³ straipsniu įstatymo, Nr. XIII-2334, 3 straipsniu, kuriuo BK papildytas nauju 100³ straipsniu įtvirtinančiu baudžiamąją atsakomybę už kankinimo nusikaltimą. Be kita ko, minėto įstatymo 2 straipsniu BK papildytas 95 straipsnio 9 dalies nauju 4 punktu, kuriuo atsisakoma taikyti apkaltinamojo nuosprendžio priėmimo senatį už kankinimo nusikaltimo įvykdymą (BK 100³ straipsnis). Savo ruožtu, BK 100³ straipsnio 1 dalyje teigiama, kad tas, kas vykdydamas valstybės politiką arba veikdamas valstybės leidimu, kurstymu, palaikymu ar pritarimu, bet koku būdu kankino arba kitaip itin žiauriai elgėsi su žmogumi taip sukeldamas nukentėjusiam asmeniui stiprų fizinį ar psichinį skausmą

arba dideles kančias, baudžiamas laisvės atėmimu iki penkerių metų. Šiame kontekste pastebėtina ir tai, kad analizuojama nusikalstama veika pagal Lietuvos teisinį reguliavimą yra laikoma apysunki nusikaltimu (BK 11 straipsnio 4 dalis). Tuo tarpu, JT Komitetas prieš kankinimus, įvertinęs Lietuvos nacionalinį teisinį reguliavimą pateikė pastabą, kad valstybė, šios konvencijos šalis, turėtų užtikrinti, jog nacionaliniuose teisės aktuose numatytos bausmės už kankinimo nusikaltimą atitiktų šio nusikaltimo sunkų pobūdį remiantis CAT 4 straipsnio 2 dalimi (JT Komiteto prieš kankinimus baigiamųjų pastabų 8 punktas). Siekiant tinkamo tarptautinių įsipareigojimų įgyvendinimo pagal CAT 4 straipsnio 2 dalies nuostatas, tikslinga padidinti sankciją už BK 100³ straipsnio 1 dalyje įtvirtinto kankinimo nusikaltimo įvykdymą.

4. Siūlomos naujos teisinio reguliavimo nuostatos ir kokių teigiamų rezultatų laukiama.

Dėl BK 100¹ straipsnio pakeitimo

Įgyvendinant JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų nuostatų 12 punkte numatytą rekomendaciją – imtis visų priemonių, kad priverstinio dingimo apibrėžtis nacionalinės teisės aktuose visiškai atitiktų ICCPED 2 straipsnyje numatytą apibrėžtį, Įstatymų projektais siūloma papildyti BK 100¹ straipsnį nauju nusikalstamos veikos sudėties požymiu – „suėmimas. Pažymėtina, kad aptariamais BK pakeitimais būtų užtikrinta pilna nacionalinės priverstinio dingimo nusikaltimo apibrėžties atitiktis ICCPED 2 straipsnio nuostatoms, įgyvendinant, be kita ko, ir JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 12 punkto rekomendaciją.

Dėl BK 113¹ straipsnio papildymo nauja 2 ir 3 dalimi

Siekiant eliminuoti JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 13 punkte identifiкуotas teisinės spragas, tikslinga imtis teisėkūros priemonių, užtikrinant, kad nacionalinės teisės aktuose būtų konkrečiai nurodyta vadų baudžiamoji atsakomybė remiantis ICCPED 6 straipsnio 1 dalies b punktu. Atsižvelgiant į tai, Įstatymų projektais siūloma papildyti BK 113¹ straipsnį nauja 2 dalimi, įtvirtinančia vado baudžiamąją atsakomybę už vado veiksmus, kai jis nedalyvauja vykdant priverstinį dingimą (arba vykdant kitą BK XV skyriuje numatytą nusikalstamą veiką), tačiau disponuoja duomenimis apie jam teisiškai ar faktiškai pavaldžių asmenų ketinimą vykdyti šią nusikalstamą veiką arba žino apie minėtų asmenų jau įvykdytą priverstinį dingimą (arba kitos BK XV skyriuje numatytos nusikalstamos veikos įvykdymą) ir tyčia nesiima visų būtinų ir pagrįstų, nuo jo priklausančių priemonių, siekiant užkirsti kelią nusikalstamiems veiksams vyksti arba siekiant šiems veiksams išaiškinti. Savo ruožtu, aptariamais BK pakeitimais orientuoti į vado tyčinį jam pavestų pareigų netinkamą vykdymą, kuris, be kita ko, šiuo metu nėra kriminalizuotas Lietuvos baudžiamajame įstatyme. Šiame kontekste pastebėtina ir tai, kad iš šiuo metu galiojančios BK 113¹ straipsnio redakcijos nuostatų analizės seka, jog minėtame straipsnyje numatyta baudžiamoji atsakomybė tik už *aplaidų* vadų pareigų vykdymą yra sąlygota neatsargios kaltės, todėl siekiant teisinio aiškumo, Įstatymų projektais siūloma papildyti BK 113¹ straipsnį nauja 3 dalimi, numatančia, kad asmuo atsako pagal BK 113¹ straipsnio 1 dalį (aplaidus vado pareigų vykdymas) tik tais atvejais, kai joje numatyta veika padaryta dėl neatsargumo. Aptariamais BK pakeitimais leis tinkamai atriboti siūlomą kriminalizuoti nusikalstamą veiką nuo šiuo metu BK 113¹ straipsnio 1 dalyje įtvirtinto nusikaltimo (aplaidaus vado pareigų vykdymo).

Dėl BPK 28 straipsnio 1 dalies pakeitimo

Įgyvendinant JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 28 punkte numatytą rekomendaciją – užtikrinti, jog BPK 28 straipsnis būtų taikomas remiantis ICCPED 24 straipsnio 1 dalyje nustatyta nukentėjusiojo apibrėžtimi tam, kad bet kuris asmuo, kuris patyrė tiesiogiai dėl priverstinio dingimo atsiradusią žalą, galėtų visapusiškai naudotis ICCPED įtvirtintomis teisėmis (visų pirma teise į žalos atlyginimą), Įstatymų projektais siūloma pakeisti BPK 28 straipsnio 1 dalyje numatytą nukentėjusiojo apibrėžtį inkorporuojant į jos turinį ir *priverstinai pradanginto fizinio asmens šeimos narius* ar *artimus giminaičius*, t. y. BPK 28 straipsnio 1 dalyje siūloma numatyti sekančią

nukentėjusiojo apibrėžtį: nukentėjusysis yra fizinis asmuo, kuriam nusikalstama veika padarė fizinės, turtinės ar neturtinės žalos, arba *dėl* nusikalstamos veikos mirusio arba *priverstinai pradanginto* fizinio asmens šeimos narys ar artimasis giminaitis, kurie dėl to asmens mirties *ar priverstinio dingimo* patyrė fizinės, turtinės ar neturtinės žalos. Be kita ko, aptariamais pakeitimais būtų ištaisyta JT Priverstinio dingimo komiteto baigiamųjų pastabų 28 punkte identifikuotos teisinės spragos, užtikinant teisines garantijas priverstinai pradanginto asmens šeimos nariams bei artimiesiems giminei visai baudžiamojo proceso metu (BPK 28 straipsnio 2 dalis).

Dėl BK 100³ straipsnio 1 dalies sankcijos pakeitimo

Igyvendinant JT Komiteto prieš kankinimus baigiamųjų pastabų 7 punkte numatytą rekomendaciją – užtikrinti, jog nacionaliniuose teisės aktuose numatytos bausmės už kankinimo nusikaltimą atitiktų šio nusikaltimo sunkų pobūdį, Įstatymų projektais siūloma pakeisti BK 100³ straipsnio 1 dalyje įtvirtintos normos sankciją, numatant, kad už minėtame straipsnyje įtvirtintos nusikalstamos veikos padarymą būtų baudžiama iki 7 metų laisvės atėmimo bausme. Šiame kontekste pastebėtina ir tai, jog įgyvendinus aptariamus pakeitimus pagal Lietuvos teisinį reguliavimą BK 100³ straipsnio 1 dalyje įtvirtinta nusikalstama veika būtų laikoma sunkiu nusikaltimu (BK 11 straipsnio 5 dalis). Aptariamais BK pakeitimais garantuotų tinkamą Lietuvos prisiimtų tarptautinių įsipareigojimų vykdymą pagal CAT 4 straipsnio 2 dalies nuostatas.

5. Numatomo teisinio reguliavimo poveikio vertinimo rezultatai (jeigu rengiant įstatymo projektą toks vertinimas turi būti atliktas ir jo rezultatai nepateikiami atskiru dokumentu), galimos neigiamos priimtų įstatymų pasekmės ir kokių priemonių reikėtų imtis, kad tokių pasekmių būtų išvengta.

Numatoma, kad Įstatymų projektai neigiamų pasekmių neturės.

6. Galima priimto įstatymo įtaka kriminogeninei situacijai, korupcijai.

Priimti Įstatymų projektai neigiamos įtakos kriminogeninei situacijai ir korupcijai neturės.

7. Galima priimto įstatymo įgyvendinimo įtaka verslo sąlygoms ir jo plėtrai.

Įstatymų projektų nuostatų įgyvendinimas įtakos verslo sąlygoms ir jo plėtrai neturės.

8. Ar įstatymo projektas neprieštarauja strateginio lygmens planavimo dokumentams?

Įstatymų projektai strateginio lygmens planavimo dokumentams neprieštarauja.

9. Įstatymo inkorporavimas į teisinę sistemą, kokius teisės aktus būtina priimti, kokius galiojančius teisės aktus reikia pakeisti ar pripažinti netekusiais galios.

Siekiant Įstatymų projektuose siūlomus pakeitimus inkorporuoti į teisinę sistemą, priimti naujų, pakeisti ar pripažinti netekusiais galios galiojančių teisės aktų nereikės.

10. Įstatymo projekto atitiktis Valstybinės kalbos, Teisėkūros pagrindų įstatymų reikalavimams, sąvokų ir terminų įvertinimas.

Įstatymų projektai atitinka Valstybinės kalbos įstatymo ir Teisėkūros pagrindų įstatymo reikalavimus. Įstatymų projektai naujų sąvokų nenustato, todėl jų įvertinti Terminų banko įstatymo ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų nustatyta tvarka nereikia.

11. Įstatymo projekto atitiktis Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos nuostatomis ir Europos Sąjungos teisei.

Įstatymų projektai atitinka Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos nuostatas ir Europos Sąjungos dokumentus.

12. Įstatymui įgyvendinti reikalingi įgyvendinamieji teisės aktai, juos priimti turintys subjektai.

Įstatymams įgyvendinti nereikės priimti įgyvendinamųjų teisės aktų.

13. Kiek valstybės, savivaldybių biudžetų ir kitų valstybės įsteigtų fondų lėšų prireiks įstatymams įgyvendinti, ar bus galima sutaupyti.

Įstatymų įgyvendinimui papildomų valstybės, savivaldybių biudžetų ir kitų valstybės įsteigtų fondų lėšų neprireiks, taip pat nenumatoma ir papildomo lėšų sutaupymo.

14. Įstatymo projekto rengimo metu gauti specialistų vertinimai ir išvados.

Įstatymų projektų rengimo metu specialistų vertinimų ar išvadų negauta.

15. Reikšminiai žodžiai, kurių reikia šiems projektams įtraukti į kompiuterinę paieškos sistemą, įskaitant Europos žodyno „Eurovoc“ terminus, temas bei sritis.

Reikšminiai Įstatymų projektų žodžiai, kurių reikia jiems įtraukti į kompiuterinę paieškos sistemą, yra „*priverstinis dingimas*“, „*nukentėjusysis*“, „*aplaidus arba netinkamas vado pareigų vykdymas*“, „*kankinimas*“.

16. Kiti, iniciatorių nuomone, reikalingi pagrindimai ir paaiškinimai.

Nėra